

SERÜVEN PEŞİNDE

YEDİ BELA
ÇETESİ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi. Ardından, girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nden Umumî Psikoloji (tezli), Tecrübî Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesi'nden de Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında "Altinköprü Yayınevi"ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayımlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış yetmiş aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra psikoloji, çocuk eğitimi ve çocuk edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu "İlgi Yayıncılık" ve "Güçlü Yayıncılık" bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl "Ders Kitapları Anonim Şirketi"nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yaşamını hâlen Yalova'da sürdürmekte olan yazarın psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarındaki eserleri Hayat Yayın Grubu tarafından yayımlanmaktadır.

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

Genç Hayat

Serüven Peşinde Dizisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Pirî Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirki
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Macera Geçidi Dizisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıdaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümden Kaçış
- Robotlar Cehennemi
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti
- Kıyamet Yıldızı

Korku Tüneli Dizisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınavı

Gol Kralı Sensin Dizisi

- Yıldızın Doğuyor
- Yıldızın Parlıyor
- Milli Takımdasın
- Avrupa'nın Yıldızısın
- Bir Dünya Yıldızısın
- Teknik Direktörsün

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevreciler İş Başında (10 Kitap)
- Kral Aslan Masallar Dünyasında

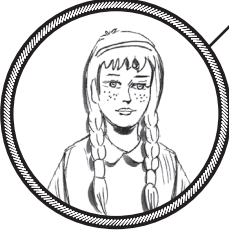
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

KIZIL EJDER

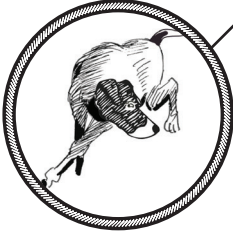
Kızıl Ejder, Aydın Beyin babasından kalma, 1963 model bir Porche (Porş) 911'dir. İki yüz elli beygirlik, 6 silindirli motora sahiptir. Aydın Bey onun dış görünüşünü korumuş, ancak çağının ilerisinde pek çok yeni özellik kazandırmıştır. Kızıl Ejder, yüz kilometre hıza 3.7 saniyede ulaşabilmekte, saatte beş yüz elli kilometre hız yapabilmektedir. Güneş enerjili akülerle çalışan bu arabanın en büyük özelliği, istendiğinde sürücüye gereksinme duymadan, "Kızıl Ejder" adındaki bilgisayar robotu tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, Juck Russel terrier türü küçük, kahverengi lekeli beyaz bir köpektir.

Ođluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yreklendirdiđi için...

BEKLENMEDİK BİR SALDIRI

Okul çıkışıydı. Ufaklık'la Gizem, konuşa gülüşe evlerine dönüyorlardı. Birden karşılarındaki yokuşun başından aşağıya doğru hızla inen kaykaylı bir genç dikkatlerini çekti. Onun arkasından bir tane daha ve bir tane daha... Birbiri ardı sıra tam beş genç, aralarında yarışa yarışa cadde boyunca kayıyorlardı. Sırtlarında, dirsekleri ve kolları iyice aşınmış birer siyah deri mont vardı. Ayaklarındaysa, giymekten neredeyse erimiş kot pantolonlar... Hepsinin saçları jölelenmiş ve garip biçimler verilmişti.

Ufaklık'la Gizem, yaya kaldırımından inmiş, önlerini kesen sokağı dönüp karşılarındaki yaya kaldırımına geçmeye niyetlenmişlerdi. İşte tam bu sırada, kaykaylı gençlerden en öndeki de sokağın başına gelmişti. Onları görünce birden yolunu değiştirdi. Hızını hiç kesmeden keskin bir dönüşle Ufaklık'la Gizem'in bulunduğu sokağa giriverdi. Girmesiyle de, doğruca çocukların üzerine yöneldi.

Ufaklık'ın, "Hey! Sen ne yaptığını sanıyorsun?" demesine kalmadı. Olanca hızıyla geldi, Gizem'i koruyabilmek için kızın önüne dikilen Ufaklık'a çarptı. Çocuk, göğsüne aldığı bu dirsek darbesiyle önce eksenini çevresinde bir döndü. Sonra da dengesini yitirip yere düştü.

Ufaklık düştüğü gibi, bir anda kalkıp ayağa dikildi. Hemen ardından da, kendisine çarptıktan sonra dönüp az ilerisinde duran serseriye doğru atıldı. Fakat ne yazık ki, so-

kağa giren bir diğèrinin arkadan gelip sırtına bindirmesiyle yere kapaklanıverdi. Ufaklık, yine büyük bir dirençle hemen ayağa dikildi. Ancak diğèrleri de birbiri ardı sıra sokağa girmiş ve bir anda Ufaklık'ın etrafını çevirmişlerdi.

Şimdi bu beş serseri; vahşi çığlıklar atıp keskin ısıklar çala çala, birbiri ardı sıra Ufaklık'ın önünden, arkasından, sağından, solundan vızır vızır geçip duruyorlardı. Her geçişlerinde de, sinir bozucu kahkahalar arasında, "Ne oldu hanım evlâdi! Çok mu korktun? Haydi! Anneni çağırsana! diye bağırıyorlardı. Bu arada da, ya dirsek vurup omuz atıyor, ya tekme sallayıp yumruk savuruyorlardı. Ufaklık, aldığı her darbeye şiddetle sarsılıyor, yıkılacak gibi oluyor, fakat her seferinde ayakta kalmayı başarıyordu.

Gizem, öfke ve sinirden adeta delirmişti. "Korkaklar! Sıyca çokluğunuza güveniyorsunuz, öyle değil mi?" diye bağırıyordu bir ötekine, bir berikine saldırırken. "Bir başınıza olsanız, böyle bir şeye asla kalkışamazdınız."

Serseriler ona aldırış bile etmiyorlardı. Büyük bir ustalıklı kullandıkları kaykaylarıyla, Gizem'in saldırılarını kolayca savuşturuyor, sonra yine dönüp Ufaklık'ı hırpalamayı sürdürüyorlardı. Kızın bu çabaları yine de yararsız sayılmazdı. Serserilerden birini veya ikisini, hiç olmazsa bir süre için arkadaşından uzak tutmayı başarmıştı. Bu durum, Ufaklık'a istediği fırsatı kazandırdı. Bacaklarına tekme atıp giden bir serserinin ardından diğèri, üzerine doğru gelmekteydi. Ufaklık, tüm dikkatini toplayıp onun yapacağı saldırıyı bekledi. Yüzüne yumruğunu savurduğu anda, bir adım ileri çıkıp tam önünde yere eğildi. O, üzerinden hızla uçup asfalta serilirken kaykayı çoktan Ufaklık'ın eline geçmişti.

Ufaklık, kaykayı iyi kullanırdı. Hem de bu serserilerden çok daha iyi... Usta işi birkaç hareketle aralarından kolayca sıyrıldı. Onların şaşkın bakışları arasında sokağı geçip caddeye çıktı. Bir süre bacak gücüyle yokuş yukarı tırmandı. Amacı, onları peşine takıp belâyı Gizem'den uzaklaş-

tırmaktı. Ama serserilerin hiçbiri bu numarayı yutmamış, kendisini izlemeye kalkışmamıştı. Çaresiz, pateniyle birlikte havada sıçrayıp geri döndü. Şimdi yokuşu, olabildiğince hızlanarak iniyordu. O hızla da köşeyi dönüp sokağa girdi.

Serserilerin hepsi Gizem'in peşindeydi. Gizem kaçıyor, onlar kovalıyordu. Aralarında altı- yedi metreden fazla bir uzaklık yoktu. Bu durumda kızı ele geçirmeleri uzun sürmeyecekti. Buna izin veremezdi. Hiç zaman yitirmeden o da arkalarına takılıp bu yarışın içine girdi.

Ne yazık ki, kaykayını elinden aldığı serseri kendisini hemen fark etti. Diğerlerinden ayrılıp yolun tam ortasına dikildi. Anlaşılan kaptırdığı kaykayını geri almaya niyetlenmişti. Kollarını, bacakları açmış, her iki yanına doğru iyice yayılmıştı. Böylece onun önünü kesmeyi amaçlıyordu. Ufaklık'ın sağından veya solundan geçip kaçacağını düşündüğü için, duruşunu buna göre hazırlıyordu. Zaten Ufaklık'ın, sürekli sağ - sol yapması da, bunu gösteriyordu.

Ufaklık, hızını sürekli olarak artırarak ona doğru yaklaşıyordu. Artık aralarında yalnızca bir - bir buçuk metre kadar bir mesafe kalmıştı. Gececeği yeri çoktan kararlaştırmıştı. Ancak bunu belli etmemek için, bir sağa, bir sola kayıyordu. Birdenbire, kaykayın üzerine eğildi. Neredeyse onunla birleşmişti. Şimdi dosdoğru, bacaklarının üzerinde iyice yayılarak yanlara doğru atlamaya hazırlanan serserinin üzerine gidiyordu. Adam o anda Ufaklık'ın gerçek amacını anladı. Toparlanıp doğrulmaya çalıştı, ama artık çok geçti. Ufaklık o hızıyla gelip çoktan bacaklarının arasına girivermişti.

Bir anda kaykayın üzerinde dikilip doğrulmasıyla, o da ister istemez Ufaklık'ın omuzlarında havaya yükseldi. Birkaç saniye bu şekilde, birlikte ilerlemeye devam ettiler. Ama Ufaklık kimseyi sırtında taşımaya niyetli değildi. Kaldı ki serserilerden en öndeki, Gizem'i yakalamış, sırt çantasını çekştirerek ardı sıra yerlerde sürüklemekteydi. Bir yandan

da, "Bırak diyorum sana şu çantayı!" diye bağırıyordu. "Ne var içinde bunun? Öğretmenlerin maaşı mı?"

Gizem çırpıyor, çığlıklar atıyordu. Fakat ne çantasını bırakıyor ne de kendini kapkaççının elinden kurtarabiliyordu. Ufaklık, arkadaşına gösterilen bu şiddetin öfkesiyle, önce sırtındaki serseriye boş bir çuval gibi silkeleyip üzerinden attı. Sonra da diğerlerinin peşi sıra bir şimşek gibi ileriye atıldı. Daha ilk birkaç saniyede az ilerisindeki iki kaykaylının arasına girmiş ve kollarını aniden iki yana doğru açarak ikisini birden yıkıp yere devirmişti. Şimdi de arkadaşını acımasızca yerde sürükleyen o alçağın peşindeydi.

Neyse ki kızı yanında sürüklüyor olması, kapkaççının hızını iyice azaltmıştı. İşte bu durum Ufaklık'ın işine yaradı. Kaykay tahtasının üzerinden bir panter gibi sıçrayarak serserinin üzerine atladı. Şimdi birlikte yerlerde yuvarlanıyor, alt alta, üst üste boğuşuyorlardı. Kimin kimi yeneceğini kestirebilmek güçtü. Genç serseri, Ufaklık'ın tahmin ettiğinden çok daha güçlüydü. Bir türlü birbirlerine üstünlük kuramıyorlardı.

Bir ara nasıl olduysa, Ufaklık onun elini kaptı. Adamın dönüp kaçmak istemesinden de yararlanarak bir anda kolunu büküp sırtına dayadı. Sevinç içinde, "İşin bitti serseri!" diye bağırıldı. "Bakalım karakolda bu yaptıklarının hesabını nasıl vereceksin?" Sonra da kapkaççının kolunu hep böyle sırtında tutarak onu ayağa kaldırdı. Artık bundan sonra mümkün değil kurtulamazdı. Fakat Gizem sevineceği yerde niçin hâlâ böyle çığlık çığığa bağırıyordu?

Ufaklık, kafasını kurcalayan bu sorunun yanıtını, yerdeki gölgesine hızla yaklaşan o karaltıyı gördüğü an sezdi. Yana çekilerek bu darbeden kurtulmak istedi, ancak artık çok geçti. Karaltı, hızla aşağıya doğru inmiş ve başının gölgesiyle birleşmişti. Duyduğu o korkunç acının arkasından beyninin dağıldığını zannetti. Ardından koyu, kopkoyu bir karanlığa gömülüp kendini kaybetti.

Kendine geldiğinde beyni, kafatasını parçalayacakmış gibi zonklıyor; Gizem'in çılgınlıkları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Yoksa bu duydukları siren sesleri miydi? "Neler olup bittiğini öğrenmeliyim!" diyerek gözlerini açtı. Beyazlar giyinmiş bir kadın üzerine doğru eğilmiş, koluna serum bağlamaktaydı. Annesi ayak ucunda sessiz sessiz ağlıyordu. Sirenler hiç durmaksızın çalıyordu. Anlaşılan bir ambulansın içindelerdi ve başına pek de hoş olmayan bir şeyler gelmişti. Acaba kendisini hastahaneye yetiştirebilecekler miydi? O ağır, o karışık konulmaz karanlık yeniden üzerine indi.

Ufaklık ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Fakat kendisini çok yorgun hissediyordu. Kulağına gelen konuşma seslerini, sanki bir rüyadaymış gibi, hiç tepki vermeden dinliyordu. İşte! Şimdi de babası, "Madem iyi diyorsunuz doktor..." diye diretiyordu. "O zaman oğlum ne diye gözlerini açmıyor? Niçin bir türlü kendine gelemiyor?"

Onun hemen ardından annesi, "Kırpikleri kırırdıyor doktor hanım!" diye bağıyordu sevinçle. "Gözlerini... Gözlerini açıyor! Çok şükür sonunda uyanıyor!"

Annesi, babası, ağabeyi... Bütün ailesi oradaydı. Beyaz önlüklü bir bayan elindeki lâmbayı gözlerine tutmuş, gözbebeklerine bakıyordu. Muayenesini bitirdikten sonra, "Artık kaygılanmamızı gerektirecek bir şey kalmadı!" diyordu. "İçiniz rahat etsin. Fakat yine de delikanlıyı, her türlü olasılığa karşı sabaha kadar gözlem altında tutmamız gerekiyor. Sabahleyin..."

Ufaklık kopuk kopuk sözcüklerle doktorun sözünü kesti. "Fa.. Fakat... doktor hanım... Arkadaşım... Gizem... O nasıl? Sağlığı iyi, değil mi?"

Doktor hanım, onu sakinleştirmek istercesine hafifçe gülümsedi. "Ha... bak!" dedi. "İyi ki anımsattın! Dışarıda bir komiser, senin kendine gelmeni bekliyordu. Onu şimdi senin yanına gönderiyorum. Merak ettiğin her ne varsa,

ona sorarsın. O, bu konudaki her şeyi benden daha iyi biliyor. Onun da sana soracak epeyce sorusu olacak tabii ki! Bence konuşmada hiçbir sakınca yok. Hatta şu aşamada çok daha iyi. Çünkü mümkün olduğunca uyanık kalmak zorundasın. Ama unutma! Yorulmak, heyecanlanmak yasak sana!”

Doktor hanım, dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, kuşklar ve kaygılar birer matkap gibi Ufaklık'ın beynini oymaya başlamıştı. Yok! Kesin kötü bir şey vardı. “Merak etme! Arkadaşının bir şeyi yok! O da bir başka odada seni sorup duruyor.” demek varken niçin sözü böyle dolandırsındı?” Neyse ki çok geçmeden, doktorun çıktığı kapıdan içeriye; uzun boylu, atletik yapılı, genç bir adam girdi. Bu, komiser olmalıydı. Adam içeriye girer girmez. “Hepinize geçmiş olsun!” dedi. “İzin verirseniz delikanlıyla biraz başbaşa konuşmak zorundayım. Hiç merak etmeyin! Doktora sözüm var. Onu fazla yormayacağım.”

Ailesi endişeli ve tedirgin adımlarla dışarıya çıkarken, komiser bir iskemle çekip Ufaklık'ın baş ucuna yerleşti. “Adım Tankut...” diye söze girdi. “Olup biteni anımsıyorsun değil mi? Belleğini yitirmedin yani! Başına oldukça kötü bir darbe almışsın. Neyse ki kafan epeyce sağlamış.”

Ufaklık, “Anımsıyorum elbette!” diye yanıt verdi komiserre. “Her şeyi size bütün ayrıntılarıyla anlatabilirim. Ama siz önce bana söyleyin! Gizem nasıl? O da, serserilerin elinden kurtuldu, değil mi?”

Komiser Tankut şaşırılmıştı. Kaşlarını çatarak, “Gizem mi?” diye sordu. “Sen kimden bahsediyorsun? Yoksa yanında seninle birlikte başka biri daha mı vardı?”

“Vardı elbette!” diye yanıt verdi Ufaklık da. “Arkadaşım Gizem!... Onunla okuldan birlikte çıkmıştık ve tam evlerine doğru gidiyorduk ki...”

Komiser hemen Gizem'in adını, adresini ve telefon numarasını aldı. Ardından semt karakolunu arayarak bu isimde bir kayıp bildirimini olup olmadığını araştırdı. Vardı. Altıncı sınıf bir ilköğretim okulu öğrencisi, okul çıkışı evine dönmemiştir. Annesi merak içindeydi. Okula, hastahanelere, her yere sormuş, fakat kızı hakkında bir bilgi edinememiştir.

Ufaklık şimdi daha da endişelenmişti. "Bunlar komiserim..." diyordu kaygıyla. "Sakin bir şey yapmış olmasınlar arkadaşşıma. Çünkü gördüğüm kadarıyla hepsi, serseri kılık, serseri tavırlı, her türlü kötülüğü yapabilecek yapıda kişilerdi." Sonra da, bir yararı olur umuduyla, başlarından geçen her şeyi bir bir anlattı ayrıntılarıyla.

Komiser, "Bütün bu anlattıkların..." dedi. "Bana hiç yabancı gelmedi. Bunların, Beyoğlu'nda kapkaç yapan bir benzeri var. Adı da Paten Çetesi... Patenle dolaşan beş - altı serseri, gözlerine kestirdikleri insanların çantalarını çalıyor, sonra da ustaca kullandıkları patenlerinin yardımıyla kolayca kaçıp gözden kayboluyor. Bunlar da, onlara özenmiş olmalılar. Şimdi merkezden bir ressam arkadaş gelecek. Senin anlattıklarına göre, size saldıranların robot resimlerini çizecek. Bu resimleri, bütün polis örgütüne dağıtacağız. Umarım verdiğin bilgilerle hepsini kısa sürede yakalarsınız."

Komiserin sözleri, Ufaklık'ın kaygılarını gidermemiş, üstelik daha da tedirgin etmişti. "Fakat komiserim..." dedi telâşla. "Gizem ortada olmadığına göre, demek ki onların elinde. Ya bu arada ona bir şey olursa? O zaman ne yaparız?"

Komiser Tankut, "Bunun olmaması için, polis örgütü olarak elimizden ne geliyorsa hepsini yapacağız." dedi. Tam bu sırada kapı sertçe çalındı. İçeriye hemen hemen komiserle aynı yaşta polis kıyafetli genç bir bayan girdi. Komiser, "İşte, ressam arkadaş da zaten geldi. İyisi mi ben sizi baş başa bırakayım ve hemen gidip araştırmalara başlayayım." diyerek ayağa kalktı. "Sizi çetin bir çalışma bekliyor."

Ufaklık'ın güçlü bir belleği vardı. Kapkaççı serserilerin bütün özellikleri, sanki bir fotoğraf makinesi gibi beynine kazınmıştı. Sokağa ilk olarak girip de kendisine çarpandan başlayarak, saldırganları bir bir tanımladı. Polis ressam da, onun anlattıklarına göre, zanlıların robot resimlerini oluşturmaktaydı. Zaman zaman çizdiği resimleri ona gösteriyor, "Böyle miydi? Benzedi mi? Şimdi nasıl oldu?" gibi sorular soruyordu. Doğrusu ressam bayan işinin ustasıydı. Bir saat içinde, beş kapkaççının robot resmini de çizip tamamlamıştı. Bu resimleri görenin, onları tanımaması olanaksızdı.

Sonunda, iskemlesini çekip doğrulurken, "İşbirliğinin için teşekkür ederim." dedi. "Onca yıldır bu işi yapıyorum, ilk kez senin kadar dikkatli bir tanıkla karşılaşıyorum. Anneleri bile çocuklarını senin kadar ayrıntılı tanımlayamazdı. Şimdi gidip şu resimleri çoğaltmalı ve ilgili yerlere dağıtırmalıyım. Suçlular yakalanırsa; bunda senin payın büyük olacak."

Bayan polis gidince; Ufaklık, Gizem'i düşünmeye başladı. Bu kapkaççılar acaba ondan ne istiyorlardı? Amaçları yalnızca cep telefonu, saat, para olsa, bunları zaten alabilirlerdi. Tıpkı kendisinininkileri alıp götürdükleri gibi... Telefonu, saati, harçlıklarından biriktirebildikleri gitmişti. Bütün bunlar umurunda bile değildi. Profesör Yoran'ın verdiği haberleşme bilekliği bile... Ama Gizem'in yok oluşu bir felâketti. Acaba kız onları öfkeliendirecek bir şey yapmıştı da, ondan mı alıp götürmüşlerdi. Yoksa kurtulma parası mı isteyeceklerdi?

Bütün olasılıkları düşünüyor, kurguluyor; ama "İşte budur!" diyebileceği bir sonuca ulaşamıyordu. Artık neredeyse sabah oluyordu. Uyumamak için gösterdiği bütün çabaya karşın gözleri kendiliğinden kapanıyordu. O zaman annesi, babası, ağabeyi devreye giriyor; havadan, sudan konularla onun uyanık kalmasını sağlamaya çalışıyorlardı.

Doktor neredeyse her saat başı yanına uğrayarak, sağlığında herhangi bir sorun olup olmadığına bakıyordu. Son ge-